

בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אֵךְ וְרַק לְשֵׁם שְׁמַיִם.

לְמִיפְרָק קוּב"ה וּשְׂכִינְתָּיה וְיִשְׂרָאֵל מְגוֹ גְלוּתָא. עֵיין בְּזֹהר
הַקֹּדֶשׁ כִּי תִצָּא דף רפ"א. בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. לְשׁוֹן תְּפִילַת רַבִּי חַיִּים
וַיִּטָּא. לְתַקּוֹן הַשְׂכִּינָה הַקְּדוּשָׁה, וְלַתְּקוֹן כָּל יִשְׂרָאֵל עִם הַשֵּׁם.
לְשׁוֹן הַרְמַח"ל. וְלַעֲשׂוֹת נְחֻת רֹחַ גְּדוֹל לְהַבְרָא יִתְבָּרַךְ וְיִתְעַלֶּה.
לְשׁוֹן הַיְסוּד וְשׁוֹרֵשׁ הָעֲבוּדָה.

מזמור לאסף לשולחן שבת

פרשת וירא עלון מספר 50 נשמח לקבל הארות

ע"פ הרמב"ן: "וכאשר תקום מן הספר תחפש באשר למדת אם יש
בו דבר אשר תוכל לקימו" וכן משמע בזהר הקדוש ויקרא דף נג: ד"ה ר"י

לסעודה הראשונה

פרק י"ח פסוק א: וַיֵּרָא אֱלֹהִים בְּאַלְנֵי מִמְרָא
וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כְּחֵם הַיּוֹם. לֹא זָכִיתִי לַהֲבִין מִדּוּעַ
לֹא כָתוּב וִירָא הַשֵּׁם אֶל אַבְרָהָם, וְעֵיין בְּרַמְבַּ"ן.

תכלית האדם בעולמו

לְהִטִּיב לְאַחֵרִים בַּעֲיָקָר בְּרוּחָנִיּוֹת

פסוק ב: וַיֵּרָא וַיִּרְץ לְקִרְאָתָם. בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
נַעֲתִיק מִמֶּה שְׂזִיכְנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְכַתּוּב בְּסִפְרָא זְכוּ
שְׂכִינָה בִּינֵיהֶם פֶּרֶק ז':

בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּזֹה אֲפָשָׁר לְבַאֵר הַנְּהַגַת אַבְרָהָם
אֲבִינוּ בַּתְּחִילַת פְּרַשְׁת וִירָא, שְׂכָאֲשֶׁר רָאָה שְׁלוּשָׁה
אֲנָשִׁים רָץ לְקִרְאָתָם, עַל אֵף שֶׁהִיא: א. בְּגִיל זָקְנָה
מוֹפְלָגָת. ב. אַחֲרֵי שֶׁעָשָׂה בְרִית מִילָה. ג. בְּחוּס גְּדוֹל. ד.

הָאוֹרָחִים נִדְמוּ לוֹ כְּעַרְבִים.

וְרֹאיוּ לְהַתְּבוֹנֵן אֵיךְ אַבְרָהָם אֲבִינוּ זָכָה לַהֲגִיעַ לְדֶרֶגָה כְּזוֹ
שֶׁל מַסִּירוֹת נֶפֶשׁ לַמַּעַן הַזּוֹלָת?

בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יֵשׁ לְבַאֵר כִּיּוֹן שֶׁהִבִּין שְׂזוֹ תְּכִלִּית
הָאָדָם בְּעוֹלָמוֹ לְהִטִּיב לְאַחֵרִים בַּעֲיָקָר בְּרוּחָנִיּוֹת,
וְכָאֲשֶׁר הַכֵּנִיס אוֹרָחִים הִיָּה מִקְרָבָם לַעֲבוּדַת הַשֵּׁם.

כֵּךְ מֵתְּבָאָר ע"פ דְּבָרֵי רַבִּי חַיִּים מוּוֹלוּז'יין וְרַבִּי שְׁמַעוֹן
שְׁקוֹפ וְרַבִּי אַהֲרֹן קוּטְלֶר. וּבַעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נִבְאָר:

מֵתוּךְ עֵדוּת רַבִּי יִצְחָק בֶּן רַבִּי חַיִּים מוּוֹלוּז'יין "כִּהָ הִיָּה
דְּבָרוֹ אֵלֵי תַמִּיד: "שְׁזֹה כָּל הָאָדָם לֹא לַעֲצֻמוֹ נִבְרָא, רַק
לְהוֹעִיל לְאַחֲרֵינִי (לְאַחֲרִים) כִּכָּל אֲשֶׁר יִמְצָא בְּכוּחוֹ
לַעֲשׂוֹת" (כִּמָּה שִׁיּוּכָל לִפִּי הַכַּח שְׁלוֹ. מוּבָא בַּהֲקִדְמָה לִנְפֶשׁ
הַחַיִּים, ד"ה בְּכָל דְּרָכִיו)

בִּיאוֹר דְּבָרֵי רַבִּי חַיִּים מוּוֹלוּז'יין: בְּסִפְרָא שְׁעָרֵי יוֹשֶׁר
(לְהַגְאוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁקוֹפ, חֲקָרֵי הַלְכוֹת בְּדִינֵי הַסְפִּיקוֹת רוּבָא
וְחֻזְקָה וּבְדִינֵי עֵדוּת, בַּתְּחִילַת הַהֲקִדְמָה דִּיבּוּר הַמִּתְחִיל לִכֵּן
נִלְעִינֵי) בִּיאָר אֶת הָעֵנִיין, שְׂכָאֲשֶׁר הָאָדָם עוֹשֶׂה אֶת כָּל
מַעֲשָׂיו לַמַּעַן הַכָּלָל, הוּא מֵתְּדַמָּה בְּזֹה לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא,

שְׁהָרֵי מִצּוֹת עֹשֶׂה מֵהַתּוֹרָה לִלְכַת בְּדִרְכֵּיו שֶׁל הַקְּב"ה,
כְּמוֹ שְׂכָתוּב אַחֲרֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם תֵּלְכוּ. (דְּבָרִים פְּרַשְׁת רָאָה

פֶּרֶק י"ג פְּסוּק ה) וְכַדְּבָרֵי הַגְּמָרָא הַקְּדוּשָׁה בְּסוּטָה (סוֹף
פֶּרֶק רֵאשׁוֹן - הַמִּקְנָא, דף י"ד עֲמוּד א, בְּשֵׁם רַבִּי חֲמַא בְּרַבִּי
חֲנִינָא) מָה הוּא וְכוּ' אֵף אֶתָּה וְכוּ'.

וְאִיתָא בְּתֵנָא דְּבִי אֲלִיהוֹ רַבָּה, (סוֹף פֶּרֶק כ"ו) וְזֹה לְשׁוֹנוֹ:
"וּמָה הֵן דְּרָכֵי שְׁמַיִם, שֶׁהוּא רַחֲמִין, וּמִרְחָם אֲפִילוּ עַל
הַרְשָׁעִים, וּמִקְבֵּל אוֹתָן בְּתִשּׁוּבָה שְׁלָמָה, וְזֵן וּמִפְרַנְס אֶת
כָּל הַבְּרִיּוֹת, כֵּךְ תִּהְיוּ רַחֲמָנִים זֶה עַל זֶה, לְפִרְנֵס זֶה לְזֶה,
וְתִאֲרִיכוּ פָנִים זֶה לְזֶה בְּטוֹבָה" וְכוּ' עכ"ל.

וְכַתֵּב הַרְמַח"ל "וְהָא-ל יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ הוּא תְּכִלִּית הַטּוֹב
וְדָאִי, (הֵיִינוּ הַטּוֹב הַמוֹשֵׁלִם) וְאִמְנָם מַחוּק הַטּוֹב (דְּרָכוֹ
שֶׁל הַטּוֹב) הוּא לְהִטִּיב, וְזֹהוּ מָה שְׂרָצָה הוּא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ
לְבִרּוּא נִבְרָאִים כְּדִי שִׁיּוּכָל לְהִטִּיב לָהֶם", כְּלוּמֹר וְלִכֵּן
הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם, כְּדִי שִׁיְהִיו מִקְבְּלֵי הַטְּבָה שִׁיּוּכָל
לְהִטִּיב לָהֶם. (הַרְמַח"ל בְּסִפְרוֹ הַקְּדוּשׁ דַּעַת תְּבוּנוֹת פֶּרֶק
"חֻבְתָּנוּ לְהִבִּין הַשְּׁגַחְתּוֹ וְהַנְּהַגְתּוֹ יִתְבָּרַךְ", אוֹת י"ח וְעֵיין בְּזֹהָר
הַקְּדוּשׁ תְּחִילַת פְּרַשְׁת חַיִּי שְׂרָה דף קכ"א:) וְלִכֵּן גַּם תְּכִלִּית
הָאָדָם הִיא לְהִטִּיב לְאַחֲרִים. עֲכַת"ד רַבִּי שְׁמַעוֹן שְׁקוֹפ.

עֵיקָר הַטְּבַת הָאָדָם לְאַחֲרִים הִיא לְזָכוּתָם בְּתוֹרָה

וּבִמְצוּוֹת, וְלַהֲרַחֵק אוֹתָם מִדְּרָכֵי הַיֵּצֵר הָרַע

וְזֶה הַחֲסֵד הַכִּי גְּדוֹל שֶׁאֲפָשָׁר לַעֲשׂוֹת לְאַחֲרִים

וְהוֹסִיף מִרְן רַבִּי אַהֲרֹן קוּטְלֶר, "וְכַשֵּׁם שֶׁאֲצֵל הַקְּב"ה עֵיקָר
הַהֲטָבָה הִיא בְּרוּחָנִיּוֹת, הֵיִינוּ לְהִטִּיב אִתָּם בְּעוֹלָם הַבָּא, כֵּךְ
עֵיקָר הַטְּבַת הָאָדָם לְאַחֲרִים הִיא לְזָכוּתָם בְּתוֹרָה וּבִמְצוּוֹת,
וְלַהֲרַחֵק אוֹתָם מִדְּרָכֵי הַיֵּצֵר הָרַע, וְזֶה הַחֲסֵד הַכִּי גְּדוֹל
שֶׁאֲפָשָׁר לַעֲשׂוֹת לְאַחֲרִים" (מִשְׁנַת רַבִּי אַהֲרֹן רֵאשִׁית חֲכָמָה,
שְׁכַל טוֹב וְתוֹכַחַת חַיִּים, מֵאֲמָרִים וּשְׁיחוֹת מוֹסֵר חֶלֶק א, עֲמוּד
ר"נ סַעֲיָג)

בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל פִּי כָּל זֶה יֵשׁ לְבַאֵר כִּיּוֹן שֶׁאֲבְרָהָם
אֲבִינוּ הִשִּׁיג אֶת כָּל הַנִּי"ל, וְהִבִּין שֶׁצָּרִיךְ לְנַהוֹג כֵּן עַד כְּדִי
מַסִּירוֹת נֶפֶשׁ, לִכֵּן מִסֵּר נֶפֶשׁוֹ לְקִיַּים מִצְוֹת הַכִּנְסַת אוֹרָחִים.

וְאִנּוּ צָרִיכִים לְלַמּוֹד מִמֶּנּוּ, כַּדְּבָרֵי הַגְּמָרָא הַקְּדוּשָׁה בְּמַסְכַּת
יוֹמָא (תְּחִילַת פֶּרֶק שְׁלִישִׁי דף כ"ח ע"ב) "אֲמַר רַבָּא תִנָּא גִמְרָא
מֵאֲבְרָהָם וְאֵין לֹא גִמְרִינָן מִינֵיהּ," פִּירוּשׁ: הַתִּנָּא לּוֹמֵד
מֵאֲבְרָהָם, וְאִנְחֵנוּ לֹא נִלְמַד מִמֶּנּוּ?

וְאִיתָא בִּילְקוּט שְׁמַעוֹנֵי דְּבָרִים (פְּרַשְׁת וְאִתְחַנֵּן פֶּרֶק ה, רִמּוֹ
תַּת"ל, דִּיבּוּר הַמִּתְחִיל אֶנְכִּי ה' אֶלְקִידָא) וְזֹה לְשׁוֹנוֹ: "לְפִיכָךְ חֲקִיב
אֶדָם לּוֹמֵר אֵימָתִי גִיְעוּ מַעֲשֵׂי פְּמַעֲשָׂה אֲבָרְהָם יִצְחָק
וְיַעֲקֹב", עכ"ל. מִשְׁמַע שֶׁצָּרִיךְ לְהַתְּבוֹנֵן בְּמַעֲשֵׂי הָאֲבוֹת
הַקְּדוּשִׁים וְלַרְצוֹת לַעֲשׂוֹת כְּמַעֲשֵׂיהֶם.

וְזֹה לְשׁוֹן הַרְמַח"ל בְּדֶרֶךְ עֵץ הַחַיִּים, (דִּיבּוּר הַמִּתְחִיל וְלַהֲיוֹת
שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא) "שִׁיעֲמוּד הָאָדָם בְּכָל יוֹם לִפְחוֹת שְׁעָה
אַחַת, פְּנוּי מִשְׁאָר כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת לְחֻשׁוֹב רַק עַל הָעֵנִיין זֶה
שֶׁאֲמַרְתִּי, וַיִּבְקֶשׁ בְּלִבּוֹ מָה עָשׂוּ הָרֵאשׁוֹנִים אֲבוֹת הָעוֹלָם
שֶׁכֵּךְ חֲשַׁק הַשֵּׁם בָּהֶם" עכ"ל.

וְתַפְּלִל לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁיְּחַדֵּשׁ לְקַיָּים אֶת מַה שֶׁלְּמַדְנָה, וְכִדְאִי לְהַתְּפַלֵּל
דְּרָךְ תְּחִנּוּנִים וְיִכָּלֵל וְיִשְׁפָּר וְיִגְדָּל:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתוכניי בכלל עמך ישראל, בליך אהוביך הקדושים, לדעת, לאכזר, ולהשיב אל ליבי, שתכלית האדם בעולם היא להטיב לאחרים, ובפרט לקרב אותם אליך, כפי עלושה אברהם אבינו, ותוכניי כלמוד מדרכי, ולהטיב לאחרים בעיקר על ידי שאזכה לכוחם בתורה ובמצוות, ולהרוויחם מדרכי העיר העיר, ותעזרני לעמוד בכל יום לפחות שעה אחת, פני משאר כל המושגות לזכות רק על העניין הזה, ותוכניי לבקש בלבבי מה עשו הראשונים אבות העולם שכך חשקת בהם.

אם האדם רוצה לקיים מצוה ואינו יכול, ראוי לו לעשות חשבון הנפש ולבדוק מדוע אינו זכאי לקיים את המצוה

פרש"י ולפי שראהו מצטער שלא היו אורחים באים, הביא מלאכים עליו בדמות אנשים. שמעתי מקשים מדוע אברהם אבינו הצטער שאין לו אורחים, בעזרת השם יתברך יש לומר, כיון שסבר שאם ההשגחה העליונה סיבבה שלא יהיו לו אורחים חשש שמא אינו נקי לגמרי מעבירות, ולכן אינו מספיק זכאי לקיים מצוה זו, ואיתא בגמרא הקדושה שבת לב. שמגלגלין זכות על ידי זכאי, ולכן הצטער.

בעזרת השם יתברך מכאן למדנו שאם האדם רוצה לקיים מצוה ואינו יכול, ראוי לו לעשות חשבון הנפש ולבדוק מדוע אינו זכאי לקיים את המצוה.

תתפלל להשם יתברך שתצא לקיים את מה שתלמדנו, וכדאי להתפלל דרך תחנונים ובלב לשפר ונדבך:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתוכניי בכלל עמך ישראל, בליך אהוביך הקדושים, להיות זכאי לקיים את כל המצוות.

לסעודה השניה:

כאשר יש לאדם "חזקה" במידות הטובות, כמו אברהם שהזדרז שלוש פעמים, הוא יכול לחנך אחרים, וגם יצליח

פסוק ב: ויבא וינחם לקראתם. כתוב בפרשה שלוש פעמים שאברהם אבינו הזדרז במצוות, פעם ראשונה וירץ לקראתם, (בראשית יח ב) פעם שניה וימהר אברהם, (יח ו) פעם שלישית ואל הבקר רץ אברהם, (יח ז) ורק אחר כך כתוב (באותו הפסוק) ויתן אל הנער וימהר לעשות אותו, ופרש"י אל הנער. זה ישמעאל, לחנכו במצות.

בעזרת השם יתברך מכאן למדנו שכאשר יש לאדם "חזקה" במידות הטובות, כמו אברהם שהזדרז שלוש פעמים, הוא יכול לחנך אחרים, וגם יצליח, והראיה ממה שכתוב מיד אחרי שלושת הפעמים על ישמעאל וימהר לעשות אותו.

וכן משמע ממה שדרשו חז"ל הקדושים בקדושין ל. תנו רבנן ושננתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפיו, ולא זכיתי להבין, הרי המשך הפסוק לבניך, ומדוע חז"ל הקדושים דרשו את הפסוק על האבא, בעזרת השם יתברך י"ל אם דברי התורה יהיו מחודדים בפיו של האבא, ממילא זה יגרום שגם בניו יהיו כן בעזרת השם יתברך.

תתפלל להשם יתברך שתצא לקיים את מה שתלמדנו, וכדאי להתפלל

דרך תחנונים ובלב לשפר ונדבך:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתוכניי בכלל עמך ישראל, בליך אהוביך הקדושים, לקנות את כל המידות הטובות, ועל ידי זה אזכה שכל זרע זרע זרע סוף כל הדורות יזכו למידות טובות.

אם האדם חושב שאיש פלוני הוא בעל דעות מקולקלות היפך האמונה, יזהר לא להקשיב לדבריו כלל, ואפילו לדברי תורה

פסוק ד: יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ. זה לשון הזהר הקדוש פרשת וירא דף קב: ובההוא אילנא הנה ידע מאן דאתאחיד ביה בקודשא בריה הוא ומאן דאתאחיד בעבודה זרה. תרגום: ובאותו אילן היה יודע מי שנאחז בקב"ה ומי שנאחז בעבודה זרה.

המשך לשון הזהר הקדוש: מאן דאתאחיד בקודשא בריה הוא, אילנא הנה פריש ענפוי ונפוי על רישיה ועבד עליה צלא נאה, ומאן דאתאחיד בסטרא דעבודה זרה ההוא אילנא הנה אסתלק וענפוי הווי סליקין לעילא. פדיו הנה ידע אברהם ומהיר ליה, ולא אעדי מתמן עד דאתאחיד במהימנותא דקודשא בריה הוא, והכי מאן דאיהו דנא (ד"א ל"ג הכי) מקבל ליה אילנא. מאן דאיהו מסאב לא מקבל ליה. פדיו ידע אברהם ומדפי לון במיא.

תרגום: מי שנאחז בקב"ה, היה האילן פורש ענפיו ומכסה על ראשו ועושה עליו צל נאה. ומי שנאחז בצל של עבודה זרה, אותו האילן היה מתעלה, וענפיו היו עולים למעלה. אז היה יודע אברהם ומהיר אותו, ולא זו משם עד שנאחז בייאמונת הקדוש ברוך הוא. וכך מי שהוא טהור [ד"א כך] מקבל אותו האילן, ומי שהוא טמא אינו מקבל אותו. אז ידע אברהם והיה מטהר אותם במים.

וצריך להבין מדוע היה צריך את הסימן מהעץ והיה יכול לדבר איתם ולשמוע את הדעות שלהם ואז ידע אם יש להם אמונה או לא, בעזרת השם יתברך י"ל כיון שהשם יתברך ידע שאברהם אבינו לא רצה לשמוע דברי כפירה לרגע קל שלא יכשל בהרהור בעבודה זרה, לכן סיבב לו שידע על ידי העץ.

בעזרת השם יתברך מכאן למדנו שאם האדם חושב שאיש פלוני הוא בעל דעות מקולקלות היפך האמונה, שיזהר לא להקשיב לדבריו כלל ובפרט יתרחק מאוד מאוד ממה שנקרא "כלי התקשורת" (גם אלו הנקראים "חרדים" יש בהם מכשולות גדולים) ובפרט מהטכנולוגיה שאינה כשרה באמת.

ועיין בגמרא הקדושה שבת עה. והלומד דבר אחד מן המגוש חייב מיתה. ופרש"י מין הממשיכו לעבודה זרה אפי' דבר תורה אסור ללמוד ממנו.

וְתִפְּסַל לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹכָה לְקָיִים אֶת מוֹה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהִתְפַּלֵּל
דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁבֵר וְנִדְרָה:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּחֲבֹנִי בְּכָל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל,
בְּנִיךָ אֱהוֹבֶיךָ הַקְדוּשִׁים, לְהַזְהִיר מֵאוֹד לֹא לְשִׁמוֹעַ שׁוֹם דִּיבּוֹר
שִׁאֲנוּ כְּפִי רְצוֹנִי, וְתַעֲזְרֵנִי לֹא לְשִׁמוֹעַ דִּיבּוֹרִים מִפִּי אִדָּם בַּעַל
דַּעֲוֹת מִקּוֹלֵקֻלוֹת וּאֲפִילוֹ דַּבְרֵי תוֹרָה.

יִזְהַר לֹא לְשֹׂאוֹל אָדָם שֵׁאלָה שִׁיתֵּכֵן שִׁתְּגָרוֹם לוֹ עֲגָמַת נָפֶשׁ

בְּהַמְשֵׁךְ דַּבְרֵי הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ כְּתוּב וְהָכִי מֵאֵן דְּאִיהוּ דְּכָנָא
(ד"א ל"ג הכי) מְקַבֵּל לִיה אֵילָנָא. מֵאֵן דְּאִיהוּ מְסַאֵב לֹא
מְקַבֵּל לִיה. כְּדִין יָדַע אֲבָרְהָם וּמִדְּכִי לֹון בְּמֵאָ. **תְּרָגוֹם:** וְכָךְ
מִי שֶׁהוּא טָהוֹר [ד"א כד] מְקַבֵּל אוֹתוֹ הָאֵילָן, וּמִי שֶׁהוּא טָמֵא
אֵינוֹ מְקַבֵּל אוֹתוֹ. אִזּוֹ יָדַע אֲבָרְהָם וְהָיָה מְטָהֵר אוֹתָם בְּמִים.

וְצָרִיךְ לַהֲבִין מִדּוֹעַ אֲבָרְהָם אֲבִינוֹ לֹא שֵׁאל אֶת הָאוֹרַח אִם
הוּא טָהוֹר אוֹ לֹא, בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ י"ל כִּיוֵּן שֶׁלֹא רָצָה
לְגָרוֹם לוֹ חוֹסֵר נַעֲיֻמוֹת, וְכִיוֵּן שֶׁהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ רָאָה שֶׁאֲבָרְהָם
אֲבִינוֹ נִזְהַר בּוֹה מֵאוֹד, בְּרָא לוֹ אֶת הַעֵץ הַזֶּה שִׁיּוּדִיעַ לוֹ אִם
הָאוֹרַח טָהוֹר אוֹ טָמֵא.

וּבַעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִכָּאֵן לְמַדְנוּ שְׁנֵי דַבְרִים:

א. צָרִיךְ לְהַזְהִיר לֹא לְשֹׂאוֹל אָדָם שֵׁאלָה שִׁיתֵּכֵן שִׁתְּגָרוֹם לוֹ
עֲגָמַת נָפֶשׁ.

וְתִפְּסַל לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹכָה לְקָיִים אֶת מוֹה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהִתְפַּלֵּל
דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁבֵר וְנִדְרָה:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּחֲבֹנִי בְּכָל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל,
בְּנִיךָ אֱהוֹבֶיךָ הַקְדוּשִׁים, לֹא לְשֹׂאוֹל אָדָם שֵׁאלָה שִׁיתֵּכֵן שִׁתְּגָרוֹם
לוֹ עֲגָמַת נָפֶשׁ.

ב. כֹּאשֶׁר הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רוֹאֶה שֶׁהָאָדָם מִשְׁתַּדֵּל מֵאוֹד בְּקִיּוֹם

מִצְוָה, הוּא נוֹתֵן לוֹ סִיעָתָא דְשִׁמְיָא לְהַצְלִיחַ לְקִיּוּמָה

בְּשִׁלְיֻמוֹת, וְכַדְבְּרֵי הַגְמָרָא בְּיוֹמָא לַה: בֹּא לְטָהֵר מִסִּיעֵינִי

בִּידוֹ.

וְתִפְּסַל לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹכָה לְקָיִים אֶת מוֹה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהִתְפַּלֵּל
דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁבֵר וְנִדְרָה:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּחֲבֹנִי בְּכָל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל,
בְּנִיךָ אֱהוֹבֶיךָ הַקְדוּשִׁים, לְדַעֲוָה, לְכֹפּוֹר, וּלְהַשִּׁיב אֶל לְבָבִי, לְדַעֲוָה,
לְכֹפּוֹר, וּלְהַשִּׁיב אֶל לְבָבִי, שֶׁכֹּאשֶׁר אֶתְּהָ רֹאֶה יְהוָה שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל
מֵאוֹד בְּקִיּוֹם מִצְוָה, אֶתְּהָ נֹתֵן לוֹ סִיעָתָא דְשִׁמְיָא לְהַצְלִיחַ
לְקִיּוּמָה בְּשִׁלְיֻמוֹת, וְכַדְבְּרֵי הַגְמָרָא בֹּא לְטָהֵר מִסִּיעֵינִי בִּידוֹ, וְעַל
יְדֵי זֶה אוֹכֵה לְהַשְׁתַּדֵּל מֵאוֹד לְקָיִים אֶת כָּל הַמִּצְוֹת בְּשִׁלְיֻמוֹת.

לְסַעֲוָה הַשְּׁלִישִׁית:

פֶּסֶק כֹּא פֶּסֶק יֵב: שְׁמַע בְּקֻלָּה. פֶּרֶשִׁי (בְּקוֹל רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ
שֶׁבָה), לְמַדְנוּ שֶׁהִיָּה אֲבָרְהָם טָפֵל לְשֶׁרָה בְּנִיאוֹת. עכ"ל.
רֹאיוֹ לַהֲבִין הַטַּעַם, כְּדִי לְלַמּוֹד מִשֶּׁרָה אֲמֵנוּ.

פֶּסֶק כִּז: וַיַּעַן אֲבָרְהָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא הוֹאֲלֹתִי לְדַבֵּר אֶל
אֶ-ד-ג-י וְאֶנְכִי עֶפֶר וְאֶפֶר. זֶה לִשׁוֹן סִפְרֵי אוֹרְחוֹת צְדִיקִים
בְּתַחֲלִיל שַׁעַר הָעֲנוּהָ: אֲבָל בְּמִידַת הָעֲנוּהָ וְהַשְׁפָּלוֹת מִגִּיעַ
לְכָל טוֹב, כִּי "לְעֻנִּים יֵתֵן חַן" (מִשְׁלִי ג לד). וְכִיוֵּן שִׁישׁ לוֹ חֵן
בְּעֵינֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, צוּעֵק וְנַעֲנָה מִיד, שֶׁנֶּאֱמַר (יִשְׁעִיהוּ
סו כד): "טֶרֶם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה.

בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עַל פִּי דַבְּרֵנוּ יֵשׁ לְבָאֵר אֶת הַפְּסוּק הַנֶּה
נָא הוֹאֲלֵתִי וְכו' וּבִזְכוּת מוֹה תְּקוּבֵל תְּפִילָּתִי, בִּזְכוּת שֶׁאֲנֹכִי
עֶפֶר וְעֶפֶר. בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִכָּאֵן לְמַדְנוּ שַׁעַל יְדֵי הָעֲנוּהָ
הַתְּפִילּוֹת מִתְקַבְּלוֹת בְּיוֹתֵר.

וְתִפְּסַל לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹכָה לְקָיִים אֶת מוֹה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהִתְפַּלֵּל
דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁבֵר וְנִדְרָה:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּחֲבֹנִי בְּכָל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל,
בְּנִיךָ אֱהוֹבֶיךָ הַקְדוּשִׁים, לְעֻזָּה אֲמִיתִית וּבִזְכוּת זֶה תְּקַבֵּל
בְּרוּחִים וּבְרָצוֹן אֶת כָּל תְּפִילוֹתֶיךָ.

בְּרָגַע הָרִאשׁוֹן שֶׁשִּׁייד לַעֲשׂוֹת אֶת הַמִּצְוָה צָרִיךְ לְהַזְדַּרֵּז

פֶּרֶק כָּב פֶּסוּק ג: וַיִּשְׁפֹּס אֲבָרְהָם בְּבֶקֶר. וְאִיִּת מֵהַלְשׁוֹן
וַיִּשְׁכֶּם מִשְׁמַע שֶׁהֵשֶׁם דִּיבֵּר אִיתוֹ בַּלִּילָה, וּמִדּוֹעַ לֹא יֵצֵא מִיד
בַּלִּילָה, בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ אוֹלִי יֵשׁ לוֹמַר מִשׁוֹם שֶׁהִבִּין
שֶׁהַעֲקִידָה הִיא מִמַּשׁ כְּקֶרֶבן שֶׁשְׁחִיטָתוֹ רַק בְּיוֹם.

וְכֵן מִשְׁמַע לִשְׁוֹן הַמִּדְרָשׁ רַבָּה פֶּרֶשׁת וִירָא (נו אוֹת ח) בְּקֶשׁ
אֲבָרְהָם לְעַקֵּד יָצָחֵק בְּנוֹ, וְכו' וְשִׁמְאָ תְּפַסֵּל הַשְּׁחִיטָה וְלֹא
תַּעֲלֶה לָךְ לְקַרְבָּן. עכ"ל.

וְדַבְרֵי הַגְמָרָא הַקְדוּשָׁה בְּפִסְחִים ד. וְתֵנִיא כָּל הַיּוֹם כּוֹלוֹ
כֶּשֶׁר לְמִילָה אֲלֵא שְׁזָרִיזוֹן מִקְדִּימִים לְמִצְוֹת שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּשְׁכֶּם
אֲבָרְהָם בְּבֶקֶר, אֵינוֹ סוֹתֵר לְדַבְּרֵינוּ, שֶׁהַלִּימוֹד הוּא שֶׁבְּרָגַע
הָרִאשׁוֹן שֶׁשִּׁייד לַעֲשׂוֹת אֶת הַמִּצְוָה צָרִיךְ לְהַזְדַּרֵּז.

וְזֶה לִשְׁוֹן הַמִּסִּילַת יִשְׂרָאֵל פֶּרֶק ז: אֲלֵא בְּהַגִּיעַ זְמַנָּה אוֹ
בְּהַזְדַּמְנָה לְפָנֵינוּ אוֹ בַּעֲלוּתָהּ בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ, יִמְהַר יָחִישׁ מַעֲשָׂהּ
לֵאחֹז בַּהּ וּלְעֲשׂוֹת אוֹתָהּ וְלֹא יִנַּח זְמַן לְזְמַן שִׁיתַּרְבֶּה
בִּינְתִּיִּים וְכו'.

וְתִפְּסַל לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹכָה לְקָיִים אֶת מוֹה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהִתְפַּלֵּל
דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁבֵר וְנִדְרָה:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּחֲבֹנִי בְּכָל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל,
בְּנִיךָ אֱהוֹבֶיךָ הַקְדוּשִׁים, לְלַמּוֹד מֵאֲבָרְהָם אֲבִינוֹ וּלְהַזְדַּרֵּז מֵאוֹד
בְּעֲשִׂיַּת הַמִּצְוֹת, וּבְהַגִּיעַ זְמַנָּה אוֹ בְּהַזְדַּמְנָה לְפָנֵינוּ אוֹ בַּעֲלוּתָהּ
בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ, תַּעֲזְרֵנִי לְמַהֵר וּלְהַזְזִישׁ מַעֲשִׂי לְאוֹחוֹ בַּהּ וּלְעֲשׂוֹת
אוֹתָהּ וְלֹא אֲנִיזוּ זְמַן לְזְמַן שִׁיתַּרְבֶּה בִּינְתִּיִּים.

יִקְבֵּל אֶת כָּל הַגְזִירוֹת בְּאַהֲבָה

פֶּסֶק ד: פֶּרֶשִׁי וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחַד. אֲבָרְהָם שֶׁהִיָּה יוֹדַע
שֶׁהוֹלֵךְ לִשְׁחוֹט אֶת בְּנוֹ הִיָּה הוֹלֵךְ בְּרָצוֹן וּשְׁמַחָה כִּי־צָחֵק שֶׁלֹא
הִיָּה מִרְגִּישׁ בַּדָּבָר. וּבְפֶסֶק ח פֶּרֶשׁ: וְאֵף עַל פִּי שֶׁהִבִּין יִצְחָק
שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לְהַשְׁחֵט, וַיִּלְכוּ שְׁנֵיהֶם יַחַד בְּלֵב שׁוֹה.

כֹּאֵן רוֹאִים לֵאיוֹז דְּרָגָה עֲצוּמָה בְּאֲמוּנָה זְכוּ הָאֲבוֹת
הַקְדוּשִׁים שֶׁגַם כֹּאשֶׁר אֲבָרְהָם הִלֵּךְ לִשְׁחוֹט אֶת בְּנוֹ, וַיִּצְחָק
יָדַע שֶׁהוֹלֵךְ לְהַשְׁחֵט, קִבְּלוּ אֶת הַגְזִירָה בְּרָצוֹן וּבְשִׁמְחָה.

בַּעֲזֶרֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִכָּאֵן לְמַדְנוּ שֶׁאִם יוֹדַע לֵאדָם שְׁבִזְמָן
מִסּוּיִים כִּנְרָאָה שִׁיתַּנְהִיגוּ אִיתוֹ בְּמִידַת הַדִּין, (כְּגוֹן שְׁכוּפִים)
אוֹתוֹ לְהִשְׁפֹּט בַּעֲרֻכָּאוֹת רַחֲמָנָא לִיצְלָן) יִשְׁתַּדֵּל לְקַבֵּל הַכָּל
בְּאַהֲבָה וּבְשִׁמְחָה.

וְתִפְּסַל לְהֵשֶׁם יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹכָה לְקָיִים אֶת מוֹה שְׁלֹמֹדָנוּ, וְכִדְאִי לְהִתְפַּלֵּל
דְּרָךְ תַּחֲנוּנִים וּבְכָל זְשָׁבֵר וְנִדְרָה:

רְבוּזוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שְׁתַּחֲבֹנִי בְּכָל עֲמָךְ יִשְׂרָאֵל,
בְּנִיךָ אֱהוֹבֶיךָ הַקְדוּשִׁים, לְקַבֵּל אֶת כָּל גְּזִירוֹתֶיךָ בְּאַהֲבָה
וּבְשִׁמְחָה.

תפילה לביטול גזירות השמד

היות ששלטון הרשעים חסרי הדעת בארץ הקודש מנסים בכל כוחם להלחם בעולם התורה, ולא זכו להבין שהשמירה על תושבי ארץ ישראל היא רק על ידי עסק התורה וכדברי חז"ל הקדושים במסכת מכות (דף י.). אמר רבי יהושע בן לוי מאי דכתיב עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלם מי גרם לרגלינו שיעמדו במלחמה שערי ירושלם שהיו עוסקים בתורה, ואמרו חז"ל הקדושים אין כוחם של ישראל אלא בפייהם, (עיין זהר הקדוש פרשת וישלח דף קעח.) על כן כמה אברכים כתבו תפילה להצלת הדור מגזירות השמד.

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתצו את כל עמך ישראל, בניך אהוביך הקדושים, לקבל על עצמם בכל יום עול תורה באמת, ותעזרם להגות בתורתך הקדושה בכל יום, יומם ולילה, כפי כוחם, לשם שמים, בזעק גדול, ברציפות, בשמחה, בקדושה, ועל מנת לקיים, ובזכות זה תעביר גזירות הממשלה כלמד את בני ובנות ישראל לימודים אסורים, ולקחות אותם לצבא, (ובפרט את פלוגות פלוגות) הלו לא תהיה, שהרי גלוי וידוע לפניך כמה קילקולים נוראיים יש בגזירות שמד אלו, ויהי רצון מלפניך שתבטל ברזומיך הרבים את הגזירות האלו מעתה ועד עולם, ויהי רצון מלפניך שתעזור לכל בניך אהוביך הקדושים שיהיו אוהבים, ומכבדים, ויראים זה מזה, ויתרוזקו בתכלית הריזוק משנאות זינים, ומבזויות, ומבזוי תלמידי חכמים, ובזכות זה נזכה בקרוב שתעביר ממשלת אדון מן הארץ, ותגלה מלכותך עלינו מהרה, בהתגלות משיח צדקינו, ונזכה לבניין בית המקדש, וכלל אלה השלמות, ברוחמים ובחסדים גמורים פשוטים ומגלים, במהרה במינינו.

בחור יקר! קיבלת צו התיצבות? למידע ויעוץ

משפטי ולעזרה טלפן עכשיו לארגון עם קדוש

5172* או לאגודת בני הישיבות 02-31-32-140

לע"נ מרים בת עישה ע"ה לבית משפחת מסס נהנית מהעלות? הזכות שלך לסייע בהוצאות הדפוס ניתן להקדיש לרפואה ולעילוי נשמת יקירך וכו' טלפן: 05484-67-992. או בנדרים פלוס קרנות פותח את ידיך קרן 253 מזמור לאסף. כדאי להניח קופה בבית ובכל יום לתרום כפי היכולת. לשמיעת

שיעורים מאוד מרתקים ומחזקים: **073-371-82-54**

זהר הקדוש בגירסא: שלוחה 12. ספורי צדיקים מאוד מחזקים בשלוחה 7. חיזוקים הנהגות ותפילות לבנות ישראל שלוחה 37. ניתן לרכוש את הספר מזמור לאסף על מסכתות סוכה ביצה ראש השנה (כ30 לקחים ותפילות מתוך הגמרא) בטל הנ"ל, נא להשאיר הודעה מפורטת בתא הקולי. תזכו לכל הברכות.

אם יזכה לקבל את הדין באהבה, הגזירה תתבטל

וזה לשון האור החיים הקדוש (בראשית פרק מו פסוק ז ד"ה וראיתי לתת לב) "כי אולי שזה היה להם לתשלום קבלת גזירת מלך ברצון פקע מהם השעבוד כי סמא דיסורי קבולי" עכ"ל. (וביאר האור יקר "בשכר קבלת היסורין מתרפאים מהם". ועיין בלשון הגמרא הקדושה ברכות סב. קבלה דיסורי שתיקוהא, ופרש"י שלא יבעט ביסורין הבאים עליו, עכ"ל)

היוצא מדבריו הקדושים שאם יזכה לקבל את הדין באהבה, הגזירה תתבטל.

תפילת להשם יתברך שישלח את משה שלימדנו, ויבאנו להתפלל דרך תחנונים וכלב ושמעון ויורד:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתצו את כל עמך ישראל, בניך אהוביך הקדושים, לא לבעוט ביסורין וזלילה, ולקבל את כל גזירותיך באהבה ובשמחה, ועל ידי זה תבטל ממני כל גזירות קשות ורעות.

פסוק יג: וישא אברהם את עיניו ויבא ויהי איל אחר נאחז בפסוק בקרניו. תרגם אונקלוס: וזקף אברהם ית עינוהי בְּתֵר אֵלֶין. עכ"ל. משמע שמפרש את המילה אחר כאילו נכתב אחרי הדברים האלו, ולא איל אחר.

ולא זכיתי לדעת לפי זה מדוע התורה הקדושה לא כתבה לפי סדר, ויהי אחר הדברים האלה וישא אברהם את עיניו וכו' כמ"ש בתחילת הפרק בפסוק א.

פסוק יט: וישב אברהם אל נערו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע. לא זכיתי להבין מה בא ללמדנו.

על מה חושב בחור רוק בן 37

שבעוד רגע כנראה הולך למות?

במדרש רבה וירא נח: בקש אברהם לעקד ויחזק בנח, אמר לו אבא בחור אני וחוששני שמה יזדעזע גופי מפחדך של סכין ואצערך, ושמא תפסל השחיטה ולא תעלה לך לקרבו, אלא כפתיני יפה יפה, עכ"ל.

איזה חיזוק עצום במצות כיבוד אב ואם יש כאן, על מה חושב בחור רוק בן 37, שעוד רגע כנראה הולך למות... מחשבתו של יצחק אבינו שאבא שלו לא יצטער, ולא צער גדול, אלא דק מן הדק.

מכאן נלמד ק"ו למי שאינו נמצא במצב הנ"ל כמה ראוי לו להזהר במצות פבד את אביו ואת אביו (שמות כ יב) שלא לצער את ההורים כלל וכלל, ובגמרא הקדושה קדושין (לא: חמשה בני סמכי וכו' וברש"י שם משמע שגדר כיבוד אב ואם הוא שהילדים צריכים להשתדל (בקום עשה) שהוריהם לא יצטערו כלל אפילו שניה אחת.

תפילת להשם יתברך שישלח את משה שלימדנו, ויבאנו להתפלל דרך תחנונים וכלב ושמעון ויורד:

רבונו של עולם, יהי רצון מלפניך, שתצו את כל עמך ישראל, בניך אהוביך הקדושים, להזהר מאוד בקיום מצות פבד את אביו ואת אמו.